

بدحجابی یک معضل اجتماعی، زیر دست و

پای بی توجهی

شاید اگر کسی جامعه شناسی نداند و نگاه جامعه شناختی نداشته باشد، همواره برای برطرف کردن معضلات اجتماعی راهکارهای ناکارآمد و پیربطی بذهن آورد و بر اساس سلیقه و استحسانات ذهنی، راه حل های دم دستی و کلیشه ای ارایه کند. متأسفانه بدحجابی که سکه رایج جامعه ایران اسلامی شده است دچار چنین مشکلی است و بدتر از سایر ناهنجاری های اجتماعی دیگر بر زمین مانده است.

؟ از آن جا که ناهنجاری های دیگر مانند #اعتیاد ، #طلاق، #تکدی_خیابانی ، زورگیری و... در علوم اجتماعی جهانی مورد اهتمام نخبگان و نهادهای اجتماعی و پژوهشی دنیا واقع شده است با الگوبرداری از آن شیوه ها، این مشکلات در کشور ما نیز، بهتر تحت کنترل قرار گرفته است.

؟ اما از آنجا که کشورهای توسعه یافته، اساساً علوم اجتماعی، پروژه ای تحت عنوان ” بدحجابی ” را تابحال تجربه نکرده، کشورهای اسلامی که همواره درگیر راجی سیاسی و اجتماعی و آماده خوری هستند، در این مساله ی بخصوص، نخبه و غیر نخبه و روحانی و غیر روحانی خود را به بی خیالی و کوری زده است.

؟ اما بدحجابی به مثابه یک معضل اجتماعی در کشور ما، دارای علل و عوامل فکری، ذهنی، روحی روانی و الگوهای زیبایی شناختی و انگیزه های دیگر روانی و اجتماعی خاص خودش است که اگر توسط موسسات تخصصی مورد تحلیل و بررسی جدی و چاره جویی واقع نشود، داوری و برنامه ریزی برای آن ناممکن است.

؟ اولاً” لازم است نهادهای مطالعات اجتماعی در این زمینه ورود کنند. چون در کشورهای ایدیولوژیک، تقریباً همه چیز بسرعت امنیتی میشود. سازمان های مطالعات اجتماعی نمیتوانند رشد کنند و لذا مطالعه معضلات اجتماعی که همواره پیچیده و درهم تنیده است، مخاطره آمیز خواهد شد.

؟ حوزه های علمیه، هم هنوز در این مساله ورود جدی نداشته است، زیرا هنوز در سبد دانشی و نخبگانی آن سواد و دانش جامعه شناختی قابل توجهی وجود ندارد و موسسات مطالعات اجتماعی درخوری در حوزه ها نمی بینم،؟ البته تا بخواهید موسسه و مرکز پژوهشی از تمام اسامی اهل بیت علیهم السلام تا مرکز پژوهشی مسلم ابن عقیل و... با موضوعات و اهداف تکراری و موازی به وفور وجود دارد، ولی یک موسسه پژوهشهای اجتماعی، مانند موسسه گالوپ یا اندیشکده رند (Rend) را نمی یابید (اصلاً در کل جهان اسلام هم نیست. چون در کشورهای اسلامی بلوغ علم جامعه شناسی کم یاب است و مطالعات اجتماعی امنیتی میشود)

؟ حل مشکل بدحجابی نیازمند یک عزم علمی و اجتماعی و فرهنگی است که باید از لایه های نخبگانی حاکمیت مانند نهاد رهبری، نهاد قانونگذار، قانونگذار و قضاء و تمام نهادهای فرهنگی ذیل آن مانند، رسانه، آموزش و پرورش، حوزه، دانشگاه، شهرداری ها، مساجد و... تحت یک برنامه میان و دراز مدت پیگیری شود. این برنامه باید در یک اندیشکده بطور مداوم بهینه، رصد،

بازخوردگیری و ابلاغ شود. ?اینکه گفته میشود مبارزه با بدحجابی با آیین نامه نمی شود، اگر نافی برنامه ریزی جامع و اجرایی شدن آن در دستگاه ها است، سخن کاملاً نادرستی است (البته کسانی که چنین میگویند آن را در این سطح نفی نمی کنند و نظرشان آیین نامه حفظ حجاب در یک سلسله محیط فیزیکی است که تقریباً سخن درستی است)

? چنین عزمی در نهاد قدرت و فرهنگ و جامعه نخبگانی غایب یا بسیار کم‌رنگ است. متأسفانه مسایل سیاسی که امروزه به بازی قدرت بیشتر شبیه شده و در سطح پوززنی هم فروکاهش پیدا کرده، موجب شده انرژی سیاسی (که باید صرف بهینه شدن فرهنگ و سطح زندگی مردم شود) به هدر برود. بنابراین نباید گمان کرد که رسیدگی به معضل بدحجابی از راه های علمی درست و تحت برنامه در ایران به این آسانی شکل بگیرد.

چند پرسش:

? آیا پلیس و نیروی انتظامی می باید در این مساله نقش آفرین باشد؟

? پاسخ: حتماً گشت های نامحسوس و نیروی انتظامی در کنار همه دستگاه های دیگر باید حضور داشته باشد، اما نباید هر وقت شکل تازه ای از بدحجابی شعله کشید، از نیروی انتظامی توقع بیش از حد داشته باشیم. البته بازی سیاسی اگر در میان آمد به فرهنگ دینی مردم جفا خواهد شد. حذف قوه قهریه در عرصه فرهنگ، جایز نیست و توقع بیجا از آن هم درست نیست.

? آیا بطور منطقه ای و استانی می توان مشکل بدحجابی را فروکاست؟

? پاسخ: تاحدی بله ، اما هدر رفت انرژی و منابع مدیریت فرهنگی چنان است که این کار مقرون بصرفه نیست. باید برنامه سراسری و کشوری باشد و حتی برای همه مسایل دیگر مانند استانداردهای گردشگران، تولیدات رسانه ای در شبکه های سراسری، دروس و مسایل تربیتی مدارس و... با اسناد بالادستی اقدام شود.

? باید مراقب باشیم ما در مسایل سیاسی، اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و... دچار ? پرسخنی بیمار نشویم. شرق جهان مبتلا به بیماری پروگویی بیمار است.

به کانال تلگرام طلوع مهر پیوندید @toloomehr